

Тероріум

КУПИТИ

Про книгу

Твори визнаного майстра жанру альтернативної історії Василя Кожелянка користуються у читача заслуженою популярністю. Проте навіть шанувальників Кожелянка «Тероріум» неабияк здивує: політична фантасмагорія з упізнаваними персонажами - це нове слово й новий щабель для письменника. Захоплюючий сюжет, дотепні діалоги, пародія на Україну нинішню в проекції на невеселе майбутнє - все це дозволяє стверджувати, що новий роман Василя Кожелянка - найкраще з досі ним написаного...

Василь КОЖЕЛЯНКО

ТЕРОРИУМ

Анотація

Твори визнаного майстра жанру альтернативної історії Василя Кожелянка користуються у читача заслуженою популярністю: п'ять його романів-анекдотів, включно з культовою «Дефілядою в Москві», що вийшли у 2001 році, вже практично зникли з полиць книгарень. Проте навіть шанувальників Кожелянка «Тероріум» неабияк здивує: політична фантасмагорія з упізнаваними персонажами — це нове слово й новий щабель для письменника. Захоплюючий сюжет, дотепні діалоги, пародія на Україну нинішню в проекції на невеселе майбутнє — все це дозволяє стверджувати, що новий роман Василя Кожелянка — найкраще з досі ним написаного...

ISBN 966-663-063-X

ISBN 966-7092-97-6 (серія «Дефіляди»)

© Василь Кожелянко, текст, 2002

© «Кальварія», макет та художнє оформлення, 2002

1. Золота лихоманка

Президент України Авдотій Дормідонтович Кромешний був божевільним. Тобто не геть неадекватним варіятом, але — стійким параноїком. Воно й ніби нічого не шкодило, якби через пунктик потенційного пацієнта варіятського шпиталю А.Д.Кромешного не страждала вся Україна.

Відразу ж після інавгурації новообраний президент, тоді ще психічно більш-менш здорова людина, за традицією, вирішив дізнатися про своє майбутнє. Для цього він звернувся не до астрологів, не до ворожок, не до чаклунів, як це робили його попередники, а — до модного професора окультних наук, мага і містика, лінгвіста і екзегета, плейбоя і гравця О. Коп-Аума. Професор на той час був порівняно молодим, безвідповідальним жартівником і для сміху напророкував новообраному А.Д.Кромешному довге і щасливе президентство, але застеріг від ювелірних виробів із золота, мовляв, у них чаїться його, Кромешного, смерть.

Відтоді президент схибнувся. Спочатку він звелів, аби все його оточення, починаючи від начальника канцелярії і закінчуючи прибиральницею, негайно позбулося усіх своїх ювелірних виробів із золота. Потім золоті прикраси було заборонено носити усім урядовцям. Через кілька місяців надійшла черга усієї виконавчої вертикалі. Вся Україна дуже сміялася, але недовго, бо президент видав указ, за яким ювелірні вироби із золота заборонялися на всій території держави як для громадян України, так і для зарубіжних гостей вкупі з дипломатами. Під заборону потрапляла і торгівля цим товаром, а отже, і будь який імпорт. Звичайно, цей указ ніхто не збирався виконувати, Кромешний це передбачав, тому створив

нову поліційну структуру під популістською назвою «Управління боротьби з надмірними розкошами», яка отримала надзвичайні повноваження. В народі офіцерів цієї спеціальної служби відразу почали обзивати «золотарями», від чого ті стали ще злішими. Вони безцеремонно зупиняли громадян де завгодно, відбирали золоті ланцюжки, каблучки, годинники, сережки, браслети і навіть вінчальні обручки, а натомість видавали довідки про вилучення предметів надмірних розкошів. Всі конфісковані золоті вироби під надсуперечним контролем відправлялися на спеціальну фабрику, яку неофіційно іменували «президентська золотарня», де переплавлялися на зливки. Це називалося поповненням золотовалютних запасів країни з метою позбутися зовнішніх боргів.

Боргів не зменшувалося, але в суспільстві почалося ремство. На це президент відповів репресіями — було розстріляно кілька масових демонстрацій і заарештовано три тисячі заводіїв. Суспільство відповіло терором: з'явилася екстремістська організація під назвою «Юна Великоукраїна», скорочено ЮВУ, яку народ зі смаком найменував «ювелірами». Вони здійснили кілька вдаливих пограбувань банків і державної скарбниці та терактів проти представників влади, а зовсім недавно зарізали майора-золотаря. Пішли чутки, що між терористами ювелірами і спецняками— золотарями, крім іншого, ще й точиться війна символів: золотарі мали уніформу, де всі металеві аксесуари були із нержавіючої сталі, а в петлицях носили емблему, схожу на латинську літеру F, мовляв, ферум, залізо. Крім того, особливим шиком серед золотарів вважалося носити сталеві перстені, медальйони, значки зі своєю емблемою.

Терористи же ювеліри чинили навпаки: культивували усе золоте, потайки носили ювелірні вироби, а на місці терактів залишали свій підпис — назву організації латинкою, де роль

літери V відігравала перевернута A, виходило U U. Знаючі люди говорили, що коли одне U спростити і перевернути, то вийде AU — аурум, золото по-нашому.

Професор О. Коп-Аум, побачивши, до чого призвів його легковажний жарт, зібрався було піти до президента Кромешного і чесно тому усе викласти, аби той зупинив цю антизолоту лихоманку, але професорова подруга, ворожка по картах Таро, зеленоока розкішна тілом Алергіна, прочитала по картах, що в такому разі на пана О. Коп-Аума чекає смерть, проте і без ворожки було ясно, що за такий жарт Кромешний із модного професора-красунчика дуже швидко зробить невпізнаний труп, ледь прикопаний десь у Таращанському лісі...

Мордований хронічним безсонням А. Д. Кромешний, законнообраний президент України, встав з ліжка і пішов тинятися апартаментами своєї резиденції на вулиці Банковій у Києві. Він ходив вбраний у майку і широкі труси — соромитися було майже нікого, бо охоронці, що стояли по двоє біля кожних дверей, навіть до вбиралень, не вміли дивуватися. Це були клони найкращого бодігарда імператора Китаю із вживленими в мозок нано-роботами.

Вузькоокі, невисокі, аби не дуже применшувати величі президента, вони були страшною силою. Для ворогів президентського тіла, звичайно.

Нарешті А. Д. Кромешний причвалав до свого улюбленого дітища — до спеціальної кімнати сейфа, де зберігалися найцінніші твори мистецтва і найвартісніші подарунки, отримані ним за час роботи президентом етой країни. Тут були трипільські черепки, ікони XII століття, церковні чаші, діаманти, рубіни, смарагди, картини різних епох, античні вазы, дамаська холодна зброя, ювелірні вироби з платини, бронзи, срібла — лише золотого тут нічого не було. Зрозуміло, чому. Тут зберігалися кинджали друзів Кромешного — султанів арабського

світу, лаковані пуделка від імператорів Китаю, тибетейки від емірів центральноазійських країн, соболине хутро від хана Сибіру, матрешки від президента Московської Росії, бурштинові вироби від бацьки Білорусі, роги для вина від президента Грузії, шабля від іранського шаха і ще багато гарних і дуже гарних, з політичним підтекстом і без нього, великих і малих речей.

Президент, увімкнувши потужне світло, почав методично оглядати своє добро — такі оглядини для нього слугували водночас і гімнастикою, і горнятком кави, і пігулкою транквілізатора, і добрим словом непідлабузника (щоправда, таких в оточенні президента не траплялося).

«Дітки мої», — бурмотів, погладжуючи індійські шахи з цінного дерева і слонової кістки, розчулений А. Д. Кромешний, батько шести дітей від різних дружин.

«Йоп!... А ето шо такое?!» — у президента заворушилися волосинки на тім'ї. В самому центрі порцелянового корейського тареля лежало те, чого тут не могло бути засадничо, — каблучка із жовтого металу! Золото!!!

А. Д. Кромешний, жовтий, як газета, повільно вийшов з кімнати сейфа, натиснув кнопку «замок» і вже тоді заверещав:

— Кіріл, бляха, Кіріл!

Один із клонів-охоронців завдяки бездоганній роботі нанороботів у мозку блискавично збагнув, що президент викликає свого найближчого і найдовіренішого помічника Кіріл Кірілича, і, скориставшись мобільним зв'язком, розбудив того і передав, що його терміново хоче бачити «його високопревосходительство товариш президент».

— Кіріл, ізмєна! — пробелькотів президент своєму помічникови, коли той уже в офіційному костюмі з'явився перед затуманені очі «його високопревосходительства».

Вони обоє зайшли в кімнату-сейф і обережно підійшли до корейського тареля. Лежить! Предмет, схожий на вінчальну каблучку з жовтого металу.

Кіріл Кірілич простягнув руку.

— Нет! — зупинив президент, — не бері! А вдруг воно бомба?! Пока не вияснім, що до чого, пусть лежит. Пускай Курвенко пришльот своїх лучших іщеёк, пусть узнают, откуда оно взялося. Дуже мені ето не нравится. Пошли отсюда! Но ето... Кіріл... Організуй ширмамі прикрить усі еті стелажі, не должны детективи оглядать все, що тут єсть.

— Будет сделано, Дотідортич.

... Президент, уже вмитий і одягнутий в костюм, сидів у своєму робочому кабінеті і приймав рапорти керівників спецслужб про стан у державі. Голову КГБ Української республіки генерал-полковника Курвенка, династичного гебіста, сина легендарного майора Курвенка, який відзначився під час розгрому терористів із так званої «Автентичної України»*, президент довго не вислуховував, а послав разом з його нишпорками під наглядом вірного Кіріла розслідувати несанкціоновану появу у президентському сховищі ювелірного виробу із золота.

* Ця історія описана в оповіданні «Мальтійський хрест» (Прим. автора).

Доповідав начальник Управління боротьби із надмірними розкошами (золотарська служба) генерал-лейтенант Лайнов. Відзвітувавши, скільки і чого із золотих ювелірних виробів його служба вилучила і відправила на спецфабрику, якою командує полковник-золотар Каплун, на переплавку, генерал придушено додав:

— Ювеліри зарезали майора Петрова.

Президент здригнувся і зблід. Ні, йому не надто стало шкода незнайомого йому майора, хоча той служив саме йому, А. Д. Кромешному, просто забагато зловісних збігів в один ранок.

— Коли?

— Сьогодні в п'ять тридцять сєм.

— Откуда ви знаєте, шо ето ювеліри?

— Онi оставілі свой фірмовий підпис — дві латинські букви U і перевернуту A, жєлаєтє посмòтрєть на знімкі, товариш президент? — генерал Лайнов простягнув конверт із цупкого жовтого паперу.

— Давай.

А. Д. Кромешний побачив на знімку майора-золотаря, лисуватого довгорукого, очевидно, невисокого чоловіка з колотою раною у животі і перерізаним горлом, потім знятий крупним планом підпис терористів ювелірів U U, накреслений кров'ю своєї жертви на тротуарі, тут же був знімок живого майора у парадній уніформі — похмурий зосереджений служака із синюватими від ретельного гоління щоками. У конверті президент знайшов також офіційну довідку про загиблого.

«Петров Борис Зюганович, 32 роки, слов'янин, народився у Бобруйську, закінчив Вищу школу КГБ Євразійського союзу, до переходу в золотарську службу працював у п'ятому управлінні УКГБ по Львівській губернії. Участь у бойових діях: Крим, Волинь, Карпати. За виявлену самовідданість і кмітливість у боротьбі з українським глобалістичним націоналізмом нагороджений орденами:

«Славянская слава» III степені, «Дружба народов»,

«Владимира Объединителя» IV степені, а також нагрудними знаками «Почетный чекист» та «За бдительность».

— Товариш президент, — звернувся генерал Лайнов, коли А. Д. Кромешний повертав йому конверт, — вношу клопотаніє про

награжденіє героїческого майора посмертно.

— Канешно, тойсь, да, — пожвавився президент, — медаль «За оборону Родины!» підійде?

— Пускай.

Нечутно увійшов Кіріл Кірілич.

— Разрешіті, Дотідортич.

— Скорей доповідай, Кіріл, шо вони рознюхали?

— Нічево.

— Як це нічево, у герметичному сталевому сейфі неізвесно откуда появляється сторонній предмет, а вони — нічево. Поувольняю всех! Нет, під суд отдам! Де Курвенко, Курвенків син? — Президент ще знаходив у собі сили банально, як вони звикли у своєму колі, жартувати.

— Здесь, за дверьмі, — кивнув Кіріл Кірілич, — боїться.

— Правильно боїться, — недобрим тоном промовив президент, — знає, шо на нього ждьот.

Коли трохи вгамувалися президентські лють і страх, зібралася термінова нарада: Сам, Кіріл Кірілич, генерали Курвенко і Лайнов. Радилися довго і зрештою постановили: золотий предмет руками не чіпати, досліджувати його безконтактно, виявити шлях, яким він потрапив у президентське сховище, впіймати винного чи винних у цьому злочині і покарати їх з усією суворістю законів України!

З тим і розійшлися.

2. Печерні люди

Чіпка різав свою першу людину.

Небо стало пласким, як замерзле око, і наливалось пронизливим, багрово-рубіновим світлом.

Твердь нижня зробилася рівною і поблискувала волохатим ядучим смарагдово-зеленим мохом.

А посередині стояв Чіпка із закривавленим енкаелом у руці. Його первісток, недорізаний, ще при тямі, лежав зігнутий удвоє і моторошно хрипів. З його рота йшла пінява кров.

До Чіпки підбіг його куратор — хорунжий Кармелюк і зашепотів на вухо:

— Доріж! Енкаелом по сонній артерії! Давай!

Чіпка був напівнепритомний і дуже нагадував новомодний науковий витвір, що його творці назвали біокіборгом, а соціум — просто зомбі.

— Ріж, Чіпко! — засичав Кармелюк.

Небо почало опускатися, і Чіпка злякався, що воно ось-ось його розчавить.

Кармелюк взяв Чіпчину руку з енкаелом у свою і одним рухом позбавив нещасного об'єкта мук.

— Ходімо!

Кармелюк кров'ю зарізаного накреслив на хіднику три латинські літери U U, зіштовхнув млявого Чіпку в каналізаційний люк, де його підхопили на руки їхні помічники, потім спустився сам.

Вони швидко йшли каналізаційними тунелями, Чіпку вели попід руки бойовики Гонта і Махно, а Кармелюк йшов попереду із диверсантським ліхтариком у зубах.

За якийсь час вони вилізли на поверхню, де на них чекав бензиновий джип. Тепер — геть з Києва!

Через кілька годин терористи вже були на одній зі своїх конспіративних баз, замаскованій під номенклатурну дачу.

Там на них уже чекало керівництво — командир бойової організації «Юна Великоукраїна» полковник Роксолана та її заступник осавул Довбуш.

— Вітаю тебе, побратиме, — церемонно звернувся Довбуш до Чіпки і простягнув йому келих червоного вина.

Чіпка взяв у руки кришталевий, оздоблений сріблом келих, підніс до рота, намагаючись не дивитися на рожеву піну, зробив ковток і відчув у нутрі блювотний спазм. Він не знав, що робити — пити насилу і заблювати килим чи відмовитися від вина і наразитися невідомо на яку реакцію командування.

— Залиш, бачиш, йому не йде, — сказала Роксолана Довбушови. Той забрав у Чіпки келих.

— Прошу сідати, панове, — запросила Роксолана.

Почалося обговорення операції.

Роксолана тим часом розглядала Чіпку, вишукуючи вади у його зовнішності, довго шукала і — не знайшла.

Взірець української вроди, подумки констатувала вона, і їй стало сумно. Високий і стрункий ще й на бороді ямка, як співається у реліктовій пісні, кучерявий, кароокий, чорнобровий і вже... терорист. Тобто борець за Україну!

Так думала Роксолана.

Чіпка нічого не думав.

Добре було би, думала далі Роксолана, аби всі солдати і офіцери ЮВУ негайно покинули приміщення, я би підійшла до Чіпки і... почала би його роздягати, ні, спочатку ми би довго цілувалися, о — які у нього губи! А вже потім... І чому це він на мене не дивиться?! Адже я ідеальна пара для нього! Висока, ставна, сіроока. Важкі русяві коси. І — решта... Тьху, дівко, чи не

сказилася ти вже? Бойовий командир! Терористка, підпільниця, патріотка!

— Встати! — залізним голосом скомандувала Роксолана. — Всі вільні. Зустрічаємося за три дні у Карпатах, де проведемо ритуал прийняття нового бійця до Організації. — Вона недбало кивнула у бік Чіпки. — Він заслужив.

Бойовики підвелися і по одному почали виходити з приміщення. Роз'їжджалися кожен власним емобом у різні боки. Осаул Довбуш за неписаним регламентом затримався.

— Ви вільні! — сухо промовила Роксолана.

— Наташо! — здивувався Довбуш.

— Йдіть, осавуле, — тихо сказала Роксолана, і Довбуш пішов. Знав уже цей тон.

Чіпка їхав своїм емобом і починав уже думати — він вбив людину! Щоправда, не зовсім людину, а майора-золотаря, але все ж... Він їхав асфальтівкою на захід, проте знав, що насправді падає у прірву.

Темно-пурпурові ріки там поволі котять свої важкі густі води до застиглого моря. Сіrimи безплідними берегами блукає кіннота. Туди-сюди, вздовж ріки, шукаючи переправи. У них прапори фіолетові, важкого оксамиту, із перевернутими золотими хрестами. Неба там, звичайно, нема, а є верхня твердь темно-вишневого кольору із навіки застиглим, вкарбованим у неї плетивом схрещених блискавок. Важко, дуже важко рухається туди сюди кіннота — адже більшість коней на протезах! Шукають переправи — не знаходять!...Терористи-ювеліри зібралися в одній карпатській печері, яку домовилися вважати Довбушевою. Тут була командир Роксолана, її заступник осавул Довбуш, хорунжі Кармелюк і Тарас Бульба, бійці: М. Джеря, Б. Хмельницький, Гонта, Залізник, Махно, Святослав, Кривоніс, Д. Левицький, Захар Беркут та багато інших персонажів української історії та літератури. Справа в

тому, що молоді люди, які стали на шлях терористичної боротьби за «автентичну Україну», ідеальну модель тієї самої України вибудовували для себе на основі знань, отриманих у школі, де їм викладали два «короткі курси» — історії України та української класичної літератури. Тому й організація їхня була «юною», а у них самих — відповідні бойові псевда.

Голографічні ефекти зробили з печери фантастичне диво: згори звисали золотисті сталактити, знизу виступали голубі сталагміти, стіни виблискували і мінилися, ніби обсіпані мільйонами діамантів, і — музика! Це був ау-гурт «Воскреслий захід сонця» у супроводі симфонічного оркестру.

В центрі печери стояв кришталевий підсвічений зсередини жовто-блакитним світлом вівтар. На ньому на чорній оксамитовій подушечці лежала реліквія терористів ювелірів — золота скіфська Пектораль, захоплена Організацією у «режиму» як трофей і таким чином врятована від переплавки. За вівтарем стояла командир Армії ЮВУ полковник Роксолана. Вона була у довгій білій лляній сорочці, підперезаній парчевим паском, і у пурпуровій оксамитовій мантиї з вигаптуваними золотими хрестами, тризубами, аббревіатурами

U U на передпліччі. Її русяві коси були розплетені, і важкі кучері, вибиваючись із під золотої діадеми з діамантовим тризубом, спадали аж до пояса.

Бійці вишикувались у дві шеренги обабіч вівтаря. Всі як один у бойових спецняцьких «хамелеонах», всі з штурмовими кемами в руках, всі в золотих прикрасах — ланцюжках, перстнях, браслетах. На зло проклятому креольському режиму!

— Помолимося! — промовила Роксолана і піднесла догори руки. Всі впівголоса забубоніли лише їм відому молитву. По закінченні Роксолана урочистим тоном проголосила:

— Братове! Во ім'я Вищої Сили — Єдиного Бога, нашої Великої Мети — України, Якої Ми Хочемо, та нашої Людської

Волі оголошую про відкриття збору активу Організації.

— Слава! — хором відкарбували бойовики-ювеліри.

— Сьогодні ми приймаємо до членства в Організації та до лав Армії неофіта, який уже довів свою спроможність служити Справі. Прошу старшин Довбуша та Кармелюка ввести новобранця!

Названі вийшли в одне з відгалужень печери і за хвилину ввели попід руки Чіпку. Він був у довгій білій полотняній сорочці, босий і розкуйовджений.

— Лягай! — звелів Довбуш.

Чіпка розпростерся горілиць на долівці. До нього підійшла Роксолана, в руках вона тримала старовинний лицарський меч із широкою гардою у формі вигадливої фігури, але із сучасним кристало-лазерним лезом. Вона вперла меч у Чіпчині груди навпроти серця, та так, що розрізала сорочку і шкіру до крові.

— Ти маєш світське ім'я? — спитала Роксолана Чіпку.

— Маю, — відповів він.

— Забудь його!

— Уже забув!

— Як і всі ми, ти отримаєш бойове псевдо, ім'я зі скарбниці української історії та культури. Відтепер ти — Чіпка, воїн Армії і член Організації «Юна Великоукраїна»!

— Маю честь.

— А чи не маєш ти, Чіпко, якихось сумнівів, що став на цей шлях?

— Не маю.

— А що буде з тобою, коли ти якимось чином заважаєшся в бою, виявиш страх чи, може, зрадиш Справу?

— Цей меч, що...

Справді, думав розпластаний на долівці Чіпка, цей меч, що уже розрізав мені шкіру, махом відправить мене на той світ. Варто цій полковниці ще ледь ледь натиснути на руків'я, і це

шляхетне серце, переповнене любов'ю до України та ненавистю до ворогів, перестане битися. Ой, боюсь я цієї дівки, тобто командирихи!...

— Клянися, Чіпко!

— Клянусь!

— Встань і підійди до віттаря, Чіпко!

Він підійшов.

— Простягни руки над священною реліквією Організації.

Він зробив це.

Роксолана легенько провела мечем по Чіпчиних зап'ястках. Із вен бризнула кров і залила золоту скіфську Пектораль.

Роксолана щось говорила про дух крові і душу нації, про любов і ненависть, славу і смерть, волю і силу, а Чіпка з цікавістю чекав, коли з нього вилетиться критична кількість крові, він знепритомніє і почне вмирати. Але до цього не дійшло. За командою Роксолани двоє бойовиків підійшли до Чіпки і міцно забинтували йому зап'ястки.

Ритуал втаємничення завершувався.

— Підійди до мене, брате Чіпко, — вже не так урочисто промовила Роксолана. — Вітаю тебе. — Вона одягнула йому на шию золотий козацький хрестик з тризубом у центрі на золотому ланцюжку. — Тепер ти один із нас!

Роксолана поцілувала Чіпку в чоло, ледве стримавшись, аби не — в губи...

— А тепер, товариство, — діловито звернулася до бойовиків Роксолана, — поговоримо про звичне і буденне, про ситуацію на фронтах нашої боротьби з ненависним антиукраїнським, креольським режимом. Прошу сідати.

Роксолана вийшла в одне з розгалужень печери і за кілька хвилин повернулася переодягнута, тепер вона теж була у бойовому «хамелеоні», з підібраним у тугий вузол волоссям. Бойовики посідали на долівку, і Чіпка, теж уже в «хамелеоні», —

серед них. Роксолана присіла на плаский камінь, застелений поролоновим килимком. Стояло питання — що робити?

Бойовики по черзі висували кожен свої пропозиції щодо майбутніх терактів проти режиму А. Д. Кромешного.

Звучали різні пропозиції — від нападу на монетний двір Державного банку України з метою друкування мільярда деномінованих рублів, аби підірвати цю чужу неукраїнську валюту, до вбивства президента Кромешного золотою кулею. Жодна з пропозицій не знаходила одностайного схвалення. Останнім дуже несміливо взяв слово новоініційований Чіпка. Як це не дивно, його план дошкульно нашкодити режиму сподобався всім. Його і схвалили.

— А тепер, панове печерні люди, — вигукнула Роксолана з награною веселістю, — прошу до обіду! У нас є справжнє м'ясо, виноградне вино і автентичний хліб! Після обіду ліквідуємо цю печеру і розходимося невеликими групами. Через тиждень у Києві розпочинаємо підготовку до операції, яку зініціював боєць Чіпка, під назвою... під назвою...

— Серпом по крилах! — ніяковіючи від загальної уваги, кинув Чіпка.

Всі схвально засміялися, і Роксолана теж, демонструючи Чіпці свої бездоганні білі зуби.

3. Коли закінчуються гроші

За два кілометри від румунського кордону, на українському боці, з кущів виліз немолодий чоловік. Він обтрусився, пообзирався довкола і благоговійно перехрестився на три сторони світу, крім західної. Потім улякнув на коліна і поцілував потрісканий шосейний асфальт, з під якого вибивалася трава.

— Вдома! — вигукнув чоловік і трохи поплакав.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ